

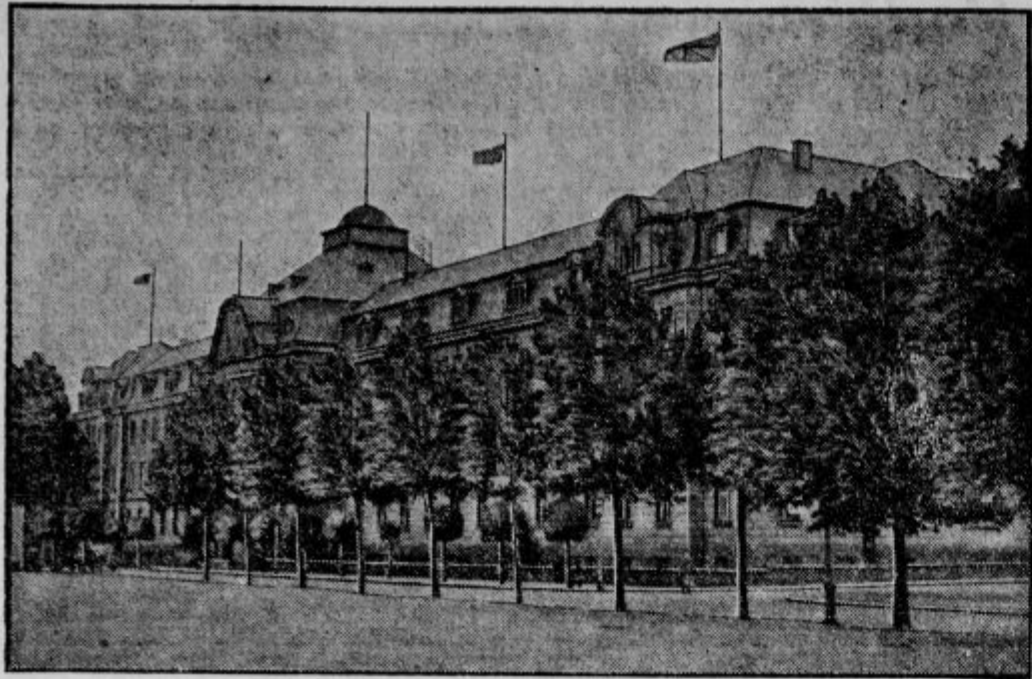

Vladna palača v Koblenzu, kjer je bil skozi 11 let sedež zavezniške poreske komisije.

Leteči reporter

Mister Larry Rue, dopisnik nekega ameriškega časopisa, si lahko šteje v čast, da je prvi časnikiar v Evropi, ki se je za svoje reporterske vožnje poslužil letala, katero je sam vodil. 15.000 km preleteti in nato tik pred Dunajem biti prisiljen k pristanku, pri čemur se letalo prekopicne in polomi — je pač smola. O svojem dolgem poletu je mister Rue, ki je bil med svetovno vojno pilot ameriške armade, po svojem prihodu na Dunaj pripovedoval sledeče:

25. avgusta sem zapustil Dunaj in sem od tedaj, izvzemši kratke postanke, neprestano na potovanju oziroma poletu. Namen mojega potovanja je bil, da obiščem jugovzhodne dežele, o katerih je le malo avtentičnih poročil in do katerih se slabe prometne zveze. To je bil tudi vzrok, da sem se poslužil letala. Oborožen s posebnimi naročili od strani mojega časopisa, ki so se nanašala v glavnem na politični in gospodarski položaj dežel, katere sem imel prepotovati, sem, da podam sam kratek pregled o svojem potovanju, preletel Jugoslavijo, Bolgarijo, Turčijo, Sirijo, Palestino, Egipt, Cirenajko, Alžir, Tripolis, Tunis in Maroko. Nazaj na Dunaj sem letel čez Špansko in južno Francijo. Da sem dobil gradivo za svoje politične in gospodarske članke, sem seveda moral večkrat pristati. Tako v Belgradu, Sofiji, Carigradu, Angori, Koniji, Aleppu itd. Skoro vso progo sem preletel sam, samo na kratki progi sem imel pri sebi nekega egiptskega časnikiarja.

Kakšna je bila moja vožnja ali bolje polet? Šestkrat sem bil prisiljen, da sem se spustil na tla. V Celovcu so mi povedali, da vreme ni ugodno, če bi pa vedel, da je tako megleno, se ne bi upal poleteti. In res v Stixensteinu pri Neunkirchenu me je gosta megla prisilila, da sem se spustil na tla. Pristal sem ob nekem hribu, 30 m daleč od gozda. Komaj sem bil na tleh, pa se je letalo prekucnilo. Letalo sem moral pustiti na tleh — ampak glavna stvar je, da so kosti ostale cele.

Bolj nevarno je bilo na poletu od Bengalesa v Sirte. To petsto kilometrov dolgo progo sem letel z omenjenim egiptskim časnikiarjem. Dvesto kilometrov pred Sirte se je ustavil motor: pohajal je bencin. Kamor sva pogledala, povsod puščava. Posrečilo se mi je pristati, ne da bi se letalo kaj pokvarilo. Skoro kilometer daleč sva morala vleči po tleh letalo, dokler nisva našla primerne kraja za dvig. Za trideset minut sem še imel bencina. Dvignil sem se, toda sem se moral spet spustiti na tla, ker je bila porabljena zadnja kapljica bencina. Daleč naokoli nobenega človeka, nobene naselbine — puščava, sama puščava. Od svoje žene sem še imel nekaj švedskega kruha, za piti pa samo malo steklenico pol ruma, pol čaja. Zeje nisva mogla

več prenašati. Najprej sva se hotela ločiti, da bi v različni smeri iskala, vendar mi je to moj prijatelj z ozirom na roparske Arabce, ki se ne strašijo umora, samo da bi dobili obleko, odsvetoval. Ker je moj spremljevalec šele pred kratkim prevedel neko knjigo o teh krajih, je mislil, da bo v gotovi smeri naletel na človeške naselbine. Potovala sva par kilometrov v najhujši vročini, končno sva opazila zidovje; hitela sva tja: bilo je pokopališče, poleg njega pa zapuščena, razpadla vas. Nazaj torej. Naenkrat sva opazila dve divji raci. Tu nekje mora biti voda. In našla sva jo: zelenkasto, kalno, toda za naju je bila studenčnica. Čez tri dni naju je našlo italijansko letalo, ki so je poslali, da naju poišče.

Tardieu in katehizem

Sedanji francoski ministrski predsednik Andrej Tardieu ima veliko spoštovateljev in prijateljev, ki so ponosni, da je »njihov« mož postal vladni načelnik. Med temi je tudi nadškof v Sens-u, msgr. Chesnelong, ki je poznal Tardieu-ja še kot otroka. On pripoveduje, kako bistroumen dečko je bil mali Andrej. Med vsemi učenci je pisal najboljše naloge iz katehizma. Chesnelong, ki je bil tedaj še kaplan, je vprašal nekoč Tardieu-jevega očeta, ali ne pomaga morda sinu delati nalog? »Nikakor ne, gospod kaplan,« je odgovoril oče. »Andrej piše čisto sam razlage vaših lekcij ob četrtkih popoldne.« — »Neverjetno je« — je menil kaplan — »s kako odmrznostjo in jasnostjo sestavlja ta devetletni deček svoje naloge.« — »To je pa zato, gospod kaplan, ker navažam Andreja, da vsak dan prečita vsaj eno ali dve strani Bussueta (znamenit francoski cerkveni pisatelj).«

Bridkosti velikih umetnikov

Dumajski glasbenik Josef Fahrbach je bil v svojih mlajših letih nameščen pri nekem uglednem založniku glasbenih del. Ze prvi dan, ko je nastopil službo, je oprezno odprl vrata neznan mlad človek, okroglega lica in z očali. Pod pazduho je nosil zavoj not. Čim ga je založnik ugledal, je prezirljivo zamahnil:

»Danes ne bo nič!«

Mladenič se je boječe poklonil. Priporočil se je in pobegnil.

»Kdo je bil to?« vpraša Fahrbach.

»Ah, neki Schubert. Vsak dan hodi predajati sitnobo.«

Pisava izdala morilca

Preiskovalni sodnik, ki vodi preiskavo o umoru orožniškega poveljnika Emila Pöschla v Grafenegg pri Kremsu, je na licu mesta odkril nekaj zelo važnega. V poštnem uradu so namreč zaplenili pismo, ki je bilo 25. novembra tam oddano priporočeno in naslovljeno na neko osebo na Dunaju. Naslov pa je bil fingiran. Pismo je prišlo zopet nazaj v Grafenegg in so ga tam uradno odprli. V kuverti je bil samo nepopoln list papirja. To je obrnilo pozornost na kuverto in preiskovalni sodnik je temeljito pogledal pisavo. Nenadoma se je sodnik spomnil, da je neki kaznjenelec, ki sedi v Kremsu, pred kratkim prejel dopisnico, na kateri je imela pisava enake, zelo značilne poteze. Dopisnico so kmalu dobili in izkazalo se je, da jo je odposlal neki že večkrat kaznovani Hubert Mika. Očividno je Mika oddal priporočeno pismo s praznim papirjem samo zato, da si je lahko ogledal poštni urad, v katerega je nameraval vlomiti. Pri vlovu ga je zasačil Pöschl, ki je bil nato umorjen. Skoro istočasno so ugotovili, da je Mika pred dvema dnevoma z Dunaja poslal pismo nekemu svojemu znancu. O tem so takoj obvestili dunajsko policijo in prosili za aretacijo Mike. Istočasno so poslali na Dunaj tudi fotografijo. Že nekaj ur kasneje so moža izsledili v 9. okraju. Na vratu je imel rano, katero je očividno dobil v boju s svojo žrtvijo. Na njegovi obleki so našli krvave madeže. Tudi osebni popis je popolnoma soglasi. Seveda Mika trdovratno taji, pa so ga kljub temu zaprli. Medtem je bila v Grafenegg izvršena druga aretacija; gre za bivšega kaznjence Karla Revena, ki je osumljen, da je sodeloval pri umoru. Sodijo, da so pri zločinu udeleženi tudi štirje člani tolpe, kateri je pripadal Regen.

20 letni letalec Baddock s svojo 18 letno nevesto, pilotinjo Klinger, ki sta, kakor smo nedavno poročali, priredila svojo svatbo v letalu. Po svatbi sta se hotela s padalom spustiti na tla. Obe padali sta pa odpovedali in mlada novoporočenca sta obležala mrtva na tleh.

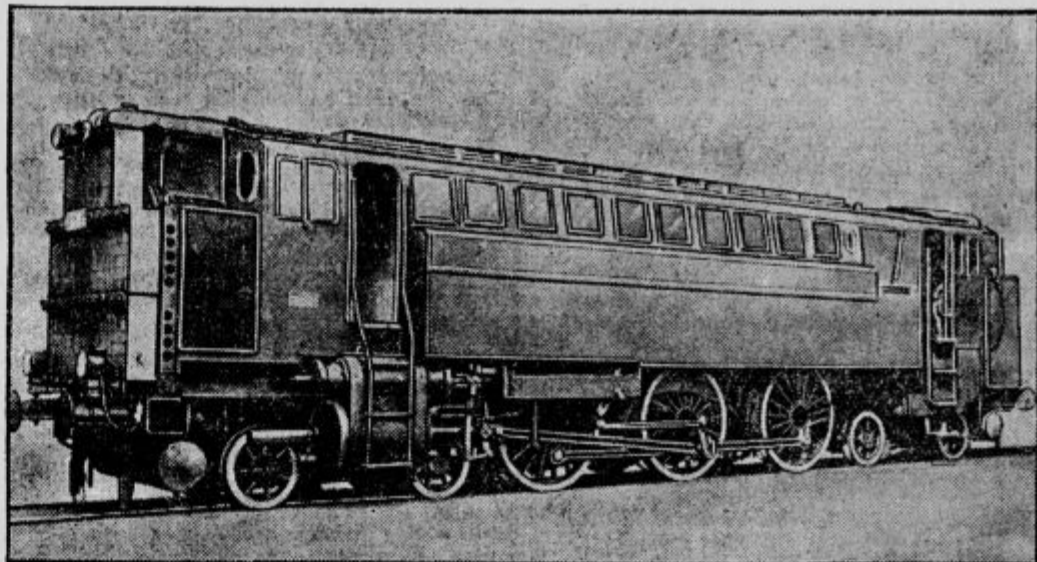
Dva milijona hiš na odplačevanje

V Angliji je tako hitro prišlo v modo, da more vsakdo imeti malo hišico, svoj »home«, kakor pravijo Angleži, da je takih hiš danes tam že dva milijona. To težnjo vsakega stanovanjskega najemnika, ki ima saj stalno plačo, podpirajo zelo gradbeni podjetja in hiše na odplačevanje rastejo po vsej Angliji, posebno pa še v okolici industr. središč, kakor gobe po dežju. Te hiše se grade večinoma vse po istem načrtu, kar v serijah. Pred hišo je mal vrt, sobice

Miklavževa izbira

vseh modnih potrebščin, samoveznice, rokavice, nogavice, krasno perilo, je popolna, Vabim na prav ugoden nakup

DRAGO SCHWAB — LJUBLJANA

Lokomotiva na zračni pogon. Te dni je nemška državna železniška uprava izročila v promet prvo lokomotivo z dieselmotorjem in zračnim pogonom. Nova lokomotiva, ki ima 1200 konj. sil, prekaša najmodernejšje parne lokomotive za 100 odstotkov.

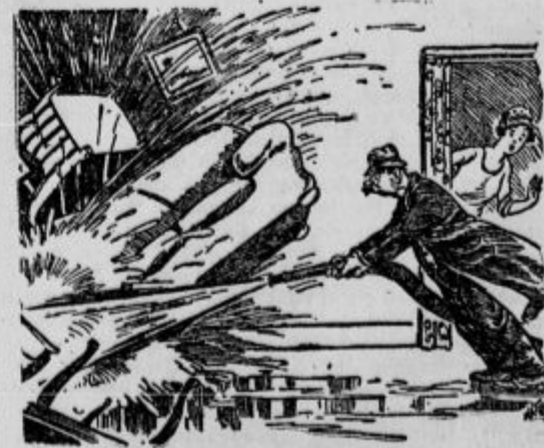
Dijaki nekoč in danes

Splošno se toži, da je šolska mladina preobremenjena. Kako lahko delo pa imajo dijaki danes v primeri z dijaki prejšnjih časov, o tem je objavil neki pariški list naslednje zanimive podatke: Za časa Roberta de Sorbons je bil v pariških kolegijih uveden sledeči urni red: ob 4 zjutraj so morali vstati; 5 do 7 učenje; 7—8 odmor; 8—10 pouk; 10—11 razgovor in argumentacija; ob 11 kosilo, med katerim so brali iz sv. pisma ali življenja svetnikov; 12—2 učenje, različna dela; 2—3 odmor; 3—5 učenje; 5—6 razgovor in argumentacija; ob 6 večerja; pol 7 presoja dnevnega dela; ob pol 8 večerna pobožnost. Pozimi so morali dijaki iti spat ob 8, poleti pa ob 9. Nikdar niso imeli ves dan prosto. Dvakrat na teden so jih peljali na izprehod, večinoma v Pre-aux-Clercs, kjer so se igrali. Praznik so bili posvečeni molitvi. Počitnice, takrat imenovane trgatveni dopust, so imeli meseca septembra. Samo ta čas so smeli prebiti pri svojih starših. To strogo vzgojo ob ustanovitvi univerze so v naslednjih letih še poosttrili. Sredi šestnajstega stoletja so dijaki vstajali ob 4 in so se učili 15 ur z največ dvehurnim odmorom. V resnici ne smemo trditi, da so dijaki takrat svoj čas zapravljali s pohajkovanjem. Pa tudi njihova učenost je bila temu primerna. S petnajstimi leti so znali svojega Homerja na pamet in so zlagali latinske in grške verze. Ta način poučevanja je slabotne dečke kmalu utrudil, si jafno pa se je izkazal pri dijakihi, ki so imeli dovolj odporne sile. Večina dijakov se je posvetila učenju z navdušenjem in nikoli niso bili pri učenju doseženi lepši uspehi kakor takrat. Ali bi naši dijaki vzdržali zipero s svojimi predniki?

v hiši so pa pogosto tako majhne, da je treba zanje posebej naročiti pohištvo. Pogoji odplačevanja so zelo povoljni. Treba je le, da človek prihrani neko gotovo vsoto, ki pa ni velika, ostalo pa odplačuje v mesečnih obrokih, ki so večinoma nižji kot najemnina, ki jo je plačeval v tuji hiši in tako postane v nekaj letih lastnik hiše. Često hiša še ni gotova, toda bodoči lastnik hiše se že vseli vanjo. Po statističnih podatkih se je ta način odplačevanja zelo hitro povečal. Dočim so leta 1919. znašali krediti za te hiše na odplačevanje 15.840.961 funtov šterlingov so leta 1928 znašali že 58.664.864 funtov šterlingov. Preteklega leta je bilo na ta način zgrajenih 100.000 novih hiš.

Katehet: »Marica, kako sta se imenovala dva Adamova sinova, o katerih nam pripoveduje sveto pismo?« — Marica: »Ajn in Kabel.«

Dva brata starčka sta dobivala od nekega dobrotnika po 100 dinarjev na mesec. Nekega dne je sporočil mlajši starček, da je njegov brat umrl, nakar je dobil izplačan samo njegov del v višini 100 dinarjev. »Nezaslišano!« je ogorčen vzkliknil. »Ste li Vi, gospod moj, dedič mojega brata, ali jaz?«

Čistilec cest pomaga doma svoji ženi pri letnem snalženju.

...i nemški begunci iz Rusije v Ameriki. Po brezkončnih težavah in silnem pomanjkanju je prišla v New York prva skupina nemških izseljencev iz Rusije.

